

κρίνω

κρίνω, ρ. [<αρχ. κρίνω], κρίνω·

- *ας τον κρίνει ο Θεός*, βλ. λ. [Θεός](#)·

- *και οι κρίνοντες κρίνονται*, ουδείς είναι στο απυρόβλητο, όλοι υπόκεινται σε κριτική: «μπορεί να με κατηγορήσει για ανεπάρκεια, αλλά του διαφεύγει πως και οι κρίνοντες κρίνονται κι όπου να 'ναι, θα 'ρθει κι η σειρά του»·

- *κρίνει μήλα με πορτοκάλια*, βλ. λ. [μήλο](#)·

- *κρίνω αφ' υψηλού* (κάποιον ή κάτι), βλ. λ. [υψηλός](#)·

- *μην κρίνεις για να μην κριθείς ή μην κρίνεται για να μην κριθείτε*, πρέπει να κρίνουμε με κατανόηση τους άλλους, για να μας κρίνουν και αυτοί με κατανόηση: «έχοντας πάντα κατά νου το μην κρίνεται για να μην κριθείτε, αντιμετωπίζει με ανοχή τους συναθρώπους του». Πρβλ.: *μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε, έν ᾧ γάρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, καί...* (Ματθ. ζ' 1). Ο πλ. και όταν απευθυνόμαστε σε ένα μόνο άτομο·

- *τη γυναίκα, πριν παντρευτείς, ποτέ σου μην την κρίνεις*, βλ. λ. [γυναίκα](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας